

LBRIS

We know
books

CRISTINA BRAMBILLA

CHEIA ALCHEMISTULUI

Traducere din limba italiană
GEANINA TIVDĂ

editura rao

MUTĂRI PE APĂ

ârbații încărcară ultima cutie în camion. Fetița își dezlipi nasul de la fereastră pentru a-și observa în tăcere tatăl, înalt și slab, care aplauda plin de satisfacție. În afară de bolul de sticlă al lui Gustavo nu se spărsese nimic important. Gustavo ar fi trebuit să călătorească în tren, într-o punguță, dar *asta e*, spusese tata. Orice altceva era preferabil alternativei: o călătorie numai dus prin bazinele grădinilor publice. Și mai ales tocmai acum, când se apropia iarna. Fetița își lăsă tatăl să completeze cecul pentru muncitorii care făceau mutarea și plecă să mai dea o raită prin locul care, timp de treisprezece ani, fusese casa ei. I se păru enormă, oribilă, cu urmele tablourilor pe pereți, pânzele de păianjen ce atârnavă din tavan și rotocoalele de praf ce stăteau la pândă de după toate ușile. I se păru locul cel mai urât din lume, și deja îi lipsea.

Gândi că până și Gustavo, prizonier în punguța de plastic, avea un aer nefericit. Apoi luă de jos valiza de piele ce adăpostea toate lucrurile ei și se gândi că era extrem de nedrept că tatăl ei vânduse casa *lor* ca să se mute în „cel mai frumos oraș din lume“, și îl urî cu toate puterile.

Când sosiră, ploua. Fetița fusese într-o excursie cu școala la Veneția când avea opt ani și ploua și atunci. Apoi se mai întorsese acolo după doi ani, cu mama ei, și ploua și atunci. Și în acea zi, laguna avea cerul de aceeași culoare, iar ploaia răpăia fără încetare, transformând totul într-o perdeă uniformă de apă. Clădirile de dincolo de canale păreau a fi pe punctul de a se înmuia ca niște foi de hârtie. Poate că nu există un moment potrivit pentru mutat. Primăvara bate vântul, vara este cald, toamna plouă, și iarna paltonul este în ultima cutie, sub grămada de mobile. Însă a te muta la Veneția toamna este ca și cum l-ai provoca pe Zorro la duel cu o mână legată la spate. De ce o făcuse tatăl ei? „Pentru că este rău“, își răspunse fetița. Și asta fu tot ce reuși să exprime pe această temă.

– Lucilla! De ce stai înfiptă acolo cu peștele ăla stupid în mână? Nu avem toată ziua la dispoziție. Ia-ți valiza și grăbește-te!

Lucilla se gândi cu invidie la zeița Kali. Ea avea opt brațe și nici o problemă să care punguța în care era Gustavo, valiza și umbrela. Dimpotrivă, i-ar mai fi rămas alte cinci pentru a-i arăta niște semne urâte tatălui. Din fericire, o doamnă o primi sub umbrela ei și, astfel, Lucilla putu să ajungă în stația de oprire a vaporeșului, udându-se doar pe jumătate. Dacă s-ar fi oprit o secundă să reflecteze, ar fi ținut peștele în ploaie și valiza sub umbrelă, dar era prea furioasă ca să gândească. Un grup dezordonat de turiști o împinse la bordul vaporeșului, în timp ce tatăl, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru și surprinzător de uscat, stătea așezat departe de stropi și deschidea harta orașului.

În acel moment, trecu pe lângă ei un transportator de mărfuri, care trase sirena. Tatăl își înălță ochii, apoi își căută fiica din priviri și surâse.

– Uite, Lucilla, trece casa noastră, spuse.

În mijlocul mormanului de obiecte aruncate pe puntea vasului și acoperite cât se poate de bine cu o folie de plastic, treceau mobilele lor. La Veneția, până și mutările se fac cu barca, ceea ce ar putea fi chiar distractiv. Depinde de starea de spirit și de cât de solid a fost fixat mobilierul în ambarcațiune. Nimeni nu ar considera amuzant să-și recupereze dulapul de pe fundul unui canal. Pe neașteptate, o pală de vânt ridică o bucată de folie și dădu la iveală rama portretului mamei. Giulio Moneta se făcu negru la față și își îndreptă capul în altă parte.

Ara! Slavă Domnului! Ne întorceam acasă! Nu mai suportam nenorocita aia de pivniță plină cu alambicuri. Îmi petrecusem zile întregi cu aripile lipite pe spinare de teamă să nu cumva să răstoarne vreunul pe jos. Și cu diavolul ăla de alchimist gata să-mi tragă o săpuneală la prima neatentie.

Primisem vestea într-o seară de septembrie, în care adia un vânt călduț. Nu că starea vremii ar schimba ceva, din punctul meu de vedere, însă oamenii sunt mai binedispuși când timpul este frumos. Perechile ies la plimbare ținându-se de mână, fustele sunt umflate de vânt și bicicletele trec ca niște săgeți pe sub fațada Domului, provocând accidente foarte amuzante. Plictisitor era că eu stăteam închis în pivnița urât mirositoare, încercând să nu calc peste pen-taclurile desenate pe pământ și rahatul de șoarece, în loc să

mă bucur de plăcuta noapte de toamnă. În timp ce curățam recipientele cu periuța, distras de un țipăt suspect, îmi scăpă din mâini un distilator de esențe. Zdronc! Am închis ochii așteptând scena din partea asociatului meu, zgârcit cum numai alchimiștii pot fi. Însă, spre marea mea surpriză, el își ridică ochii din tratatul de anatomie demonică pe care se prefăcea că-l studiază și îmi adresă o privire distrată.

– Un obiect în minus de ambalat. Ești un trândav.

– Pardon? am murmurat, prefăcându-mă nepăsător.

Fraza enigmatică putea să însemne că eram pe punctul de a abandona seria neîntreruptă de falimente. Nenorocitul voia să iasă din joc?

– Ai înțeles bine. Plecăm de-aici, Milano nu mai are nimic să-mi ofere. Am prevăzut deja totul: săptămâna viitoare vom fi la Veneția. Am hotărât să schimb strategia, dar de ce îți spun eu ție toate astea? Oricum, pentru tine orice loc este la fel...

Puteam nimeri oare un asociat mai stupid? Sigur că nu. Dacă aș fi fost un tip norocos, nu m-aș fi aflat în situația aia. Dar, în sfârșit, se terminase! Aproape. Magicianul hotărâse să se mute la Veneția și să rezolve chestiunea cum făcuseră mulți alții înaintea lui: furând. Înțelesesem eu asta de ceva vreme: nu ar fi fost în stare niciodată să producă o fărâmă din piatra filosofală, nici măcar dacă ar fi stat cu nasul în cărți până și-ar fi tocit ochii. Darămite să mai producă un talisman demn de acest nume! În sfârșit, hotărâse să pună mâna pe rezultatul strădaniilor altcuiva. Sau, mai exact, al Altcuiva, având în vedere că era vorba despre regele Solomon, cel mai mare dintre cei mari. Nu ar fi fost ușor, acest lucru îl știam foarte bine, dar a căuta

la Veneția este, cu siguranță, mai plăcut decât să rămân să mănânc porumbei, în vârful Domului, în timpul nopții și să amestec poțiuni explozive în timpul zilei. Vai, ce plăcere! Fremătam la gândul că mă întorc acasă.

Departate de mine gândul să-i dau satisfacție, însă!

– Sigur, o schimbare pozitivă, a fost singurul meu comentariu, în timp ce mă aplecam să adun cioburile cu o măturică de sorg.

– Hmm... mormăi magicianul, scrutându-mă cu ochi cercetători. Ai șapte zile pentru a aranja tot instrumentarul în cuferele ce vor sosi mâine. Nu îți cer să le transporti singur deoarece, cunoscându-te, ți-ar lua un secol.

– Ați chemat un duh? E foarte riscant. Ția au mâinile de argilă.

– Muncitori care fac mutarea. O companie diferită de cea care va transporta mobilele de casă. Oameni care nu pun întrebări. Nu vreau ca vreun coleg de-al tău să facă să dispară vreo carte sau vreo amuletă.

Numai gândul că acest aiurit, care nu era în stare să distingă elixirul vieții de Vicks Vaporub, mă comparase cu un duh mă făcu să tremur din toate moleculele. Dar mi-am ținut gura închisă (ceea ce pentru noi, garguii, este un exercițiu foarte dificil). Trebuie să se întâmple o nenorocire pentru a-l convinge pe capsomanul ăsta să își ia tâlpășița, îmi imaginez că vederea soției lui conectate la toate firele alea nu-l ajuta să-i crească moralul. Mă rog, cu atât mai rău pentru el, a căutat-o cu lumânarea. Mă întrebam cum va reacționa fetița, dar curiozitatea dură puțin timp. Aveam o sumedenie de lucruri de făcut și fără îndoială pentru toate aveam să mă împiedic de magician.

„Fii atent la ăla, este vechi! Ăla merge deasupra, este fragil! Cărțile departe de chibrituri! Fitilele lângă alambicuri!“

Șapte zile de chin. Dar așa cum și cele mai lungi nopți sunt făcute din douăsprezece ore, și asociatul meu trebuia să mai și doarmă câte puțin, în cele din urmă veni momentul să plece.

Organizasem mica mea petrecere de adio într-un loc umbrit, printre turlele ascuțite ale Domului. Nu-mi rămânea mult timp: dacă nu mă hotăram să-mi iau zborul, m-aș fi găsit în cursa Milano-Veneția în plină zi. Și nu aveam nici un chef să mă zdrobesc de vreun tir. Însă n-ar fi trebuit să beau toată șampania aia pe stomacul gol. Mi se învârtea capul și statuia tipului călare cu sabie care de obicei stătea nemișcată și la locul ei, în mijlocul pieței, părea că plutește în ceață.

– Închideți ciocul, oricum nu mă convingeți. Rămâneți voi să păziți turlele astea patru, le spuneam dezlânat celorlalte garguie. Eu plec spre Serenissima! Ilustrissima, Umidissima!¹

În excitarea produsă de plecare, i-am dat un cot puțin prea camaraderesc vecinului meu. Se auzi un zgomot sec, apoi un fluierat și o bufnitură îndepărtată.

– Ups! Scuze, prietene, îmi pare rău de ciocul tău, am îngăimat.

Sub mine, un măturător de stradă invoca, în dialect milanez, toți sfinții din paradis. OK, era timpul să mă pun la drum. M-am cățarat pe turla cea mai apropiată și am

¹ Trei atribute ale Veneției, dintre care una ironică, aluzie la titulatura consacrată a orașului, Serenissima Republica di Venezia. Prea înalță, Prea ilustra, Prea umeda. (n.tr.)

deschis aripile. Mi-am întins mâinile, gata să înșfac aerul cu ghearele. Mi-am îndoit genunchii, simțind tensiunea cum se scurgea prin coapse, până la crupă. Pintenii din dreptul călcâielor zgâriară marmura, lăsând semnătura mea pe acoperișul Domului din Milano, catedrala căreia îi cunoșteam, deja, orice firidă, orice umbră. O secundă mai târziu, eram în zbor. Pentru o clipă, m-am simțit fericit. Eram puternic și îndrăzneț. În mod naiv, mândru și fioros. Apoi am întors capul și m-am văzut, reflectat în ferestrele din față. Coarcele penibile, urechile disproporționate, gura veșnic larg deschisă sub botul turtit. Și apoi cocoșa, încununată cu un șir de vertebre ce ieșeau în afară. Am văzut un gargui, o creatură monstruoasă de piatră. În mod naiv fioroasă, asta da. Mândră, poate, dar fără urmă de îndoială, monstruoasă. Mi-am ridicat coada pentru a fixa traiectoria, am blestemat ziua și omul care mă adusese în halul ăsta și m-am îndreptat către est, spre locul speranțelor mele.

– Tată-ne ajunși.

Casa se află chiar în inima ghetoului vechi.

„Ce fericire“, gândi Lucilla. De când plecaseră din Milano nu deschisese încă gura și tatăl ei nu păru că băgase de seamă. Cartierul era alcătuit din clădiri înalte și înguste, care păreau că stau în picioare printr-un miracol. Pe scări se simțea mirosul de pipi înțepător, care făcea să-ți lăcrimeze ochii.

Tatăl ei respiră din toți plămânii și, cu o privire scăpărătoare, adăugă:

– Simți? O simți? Aici este energie în aer!

Ca să aibă liniște, Lucilla răspunse: „Da“, resemnându-se să își urmeze tatăl pe o scară îngustă.

Urcară cinci nivele și avură senzația că la cele cinci paliere vizoarele se deschisera și se închisera fără să facă cel mai mic zgomot. Tatăl cotrobăi prin buzunare și scoase o cheie lungă din fier ros. Pentru prima dată după luni de zile, Lucilla simți un fior în dreptul coastelor. Broasca cedă fără eforturi și ușa se deschise larg, dând la iveală un apartament cu tavanul înalt, cu podelele acoperite de plăci de gresie în mozaic și lemnărie uzată. Un miros de mucegai și de sudoare, amestecat cu detergent, o lovi pe Lucilla ca o palmă. Casa aceea nu mirosea deloc ca o casă. Evident, reflectă ea, fără măcar să se mai gândească la mama ei ca să o amintească. Bărbații care făceau mutarea transferau conținutul din cutii în mobilele deja montate, le mutau pe cele ce trebuiau încă să fie montate și înjurau într-un dialect necunoscut, dar care nu suna prea prietenos.

– Hai, curaj, Lucilla, lasă peștele ăla în chiuvetă și să mergem să mâncăm ceva. Cred că mori de foame, spuse tata. Apoi se întoarse spre omul de la descărcare, cu burta cea mai proeminentă, și îl întrebă unde ar putea lua prânzul în împrejurimi. Nu un loc pentru turiști, specifică el, făcând cu ochiul, ca și cum se simțea deja parte dintr-un oraș fără să fi desfăcut încă bagajele.

Lucilla se duse să caute baia și, în timp ce apa curgea în chiuvetă și Gustavo reușea, în sfârșit, să-și miște aripioarele, privi cu atenție pe fereastră. Dincolo de ecranul pe care îl forma ploaia, văzu numai acoperișuri, coșuri, cornișe întortocheate și bucăți de statui. Stătu așa, până când se sătură să mai privească. Reușea să se concentreze numai asupra portretului mamei sale, asupra sorții lui dacă tata ar fi pus

mâna pe el. Ar fi dispărut, e sigur. Nu în modul în care dispăruseră bijuteriile și hainele. Dar ar fi dispărut.

Mai erau câteva ore până când aveam să o văd pe Amatissima¹ mea și m-am oprit pentru o pauză într-o gară de cale ferată cam la jumătatea drumului. Zburasem kilometri întregi pe deasupra autostrăzii (dacă nu este ceață este mult mai simplu decât să mă iau după firele de curent electric), ceea ce însemna destul exercițiu pentru un tinerel de vârsta mea.

Eram sătul să tot trag din greu. Am așteptat fluierând să apară un tren care să meargă spre est și m-am urcat. (Noi, garguiile, de fapt, nu suntem mari maștri în fluierat, din cauza conformării noastre morfologice; teoretic, ar trebui doar să speriem demonii cu aspectul nostru înspăimântător și să-i ținem departe de biserici. Dar un arhitect trebuie să se fi gândit: „Acuma, dacă tot suntem aici, de ce să nu le folosim ca să se scurgă prin ele apa de ploaie? Ar fi niște jgheaburi de-a dreptul originale!“ Iată explicația pentru faptul că stăm mereu cu gura deschisă. Nu mai e cazul să spun câtă plăcere ne fac aceste gargare. Mai ales dacă nu plouă de săptămâni și porumbeii și-au lăsat pe acoperișuri micile suvenire.)

Îmi plăcuse întotdeauna să stau cocoțat pe vagoanele în mișcare, mai ales noaptea, când poți sta cuibărit pe acoperișul trenului și nimeni nu dă atenție unei tone de granit care călătorește fără să plătească. Problema cu aceste trenuri moderne este că merg cu o viteză nebună, șuierând ca niște diavoli la fiecare trecere de nivel. Puiul de somn pe

¹ Prea iubita, un alt apelativ dat Veneției (n.tr.)

care mi-l pusesem în program se duse pe apa sâmbetei imediat. Pentru a rămâne la bord trebuia să-mi înfig ghearele în tabla de fier a vagonului, ceea ce producea un scrâșnet de te apuca durerea de dinți. Așa că m-am ridicat din nou în zbor la următoarea gară. Aveam chef să-mi dezmoțesc aripile și nu mai suportam să-mi vină în față pungi de gunoi și pagini de ziare.

Se dovedi a fi o mică imprudență. Era o gară foarte mică, cufundată în tăcere. Locomotiva se pare că avea probleme, altfel nu s-ar fi oprit în acel loc uitat de Dumnezeu. Erau locul și momentul pentru a o șterge. M-am ridicat, întinzându-mi brațele și picioarele. Mi-am masat labele. La naiba! Efortul de a sta agățat de tren îmi roses ghearele. Așa că am început să mi le plesc de un bulon. Concentrat să-mi fac pedichiura, nu am văzut apropiindu-se un muncitor de la căile ferate. Știu doar că, pe neașteptate, am auzit un fel de vaiet, ca un fel de geamăt. Pentru o clipă, privirile noastre se încrucișară. A mea impasibilă, a lui înspăimântătoare, ca și cum nu reușea să se convingă că era reală scena la care asista: o statuie cu aripile ca ale unui liliac uriaș, cocoașă și o coadă lungă se îndeletnicea să-și refacă unghiile pe acoperișul trenului său! Țigara i se legănă pentru o fracțiune de secundă de pe buza de jos, apoi tipul își dădu ochii peste cap și căzu cât era de lung. Este vina mea dacă așa sunt? Nu, nu și iarăși nu. Și, oricum, poate că de ani buni avea inima șubredă fără să știe... și acum, ei bine, o știa. Ceea ce era un lucru pozitiv. Poate că va înceta să mai fumeze, poate că va face gimnastică, pentru a evita un al doilea infarct. Neluând în seamă vaietele bietului om, m-am ridicat în aer, cu toată forța impozantă și reaua mea voință. Și, în timp ce

ala cerea ajutor, eu profitam de un curent de aer ascendent ca să-mi reiau zborul.

Ar fi trebuit să mă bucur mai mult de acea rară ocazie de a vântura lumea pe care asociatul meu mi-o oferea. Magicienii au tendința de a fi obsedați de munca lor, conștienți fiind că au la dispoziție cel mult șaptezeci de ani pentru a descoperi piatra filosofală. Sigur, dacă vreo explozie nu-i duce mai devreme de pe lumea asta.

Mă gândeam la toate lucrurile pe care le voi putea face odată ce voi fi aterizat, când am observat o clopotniță încântătoare. Era o mănăstire modestă, dar armonioasă și situată într-un loc liniștit. În afară de uzine și fabrici de tricotaje și orori edilitare, văzusem foarte puțin pe drumul de la Milano la Veneția. Ființele umane încetaseră de ceva vreme să mai construiască lucruri interesante, pentru a se dedica numai afacerilor rentabile. Când mi-am însoțit asociatul la Praga, acolo chiar că am văzut lucruri grandioase! Castele luminate de zorile trandafirii, primitoare clopotnițe cu vârful rotunjit, stoluri de ciori vesele de munte (cu carnea tare, însă cu gust de afumătură foarte bun, datorat, cred, obișnuinței de a sta pe coșurile de fum).

În afară de aterizarea de urgență din cauza înghețării aripilor (păcat al vanității, să zbori la o asemenea înălțime în februarie...), călătoria în Republica Cehă a fost încântătoare. Și apoi Praga mai păstrează încă o solidă tradiție a magiei. Anumite lucruri nu dispar niciodată definitiv. Se ascund, în cel mai rău caz, și magicienii sunt neîntrepuți în asta. Sigur, le plăcea mai mult în vremurile când erau iubiți, venerați și temuți, dar acest lucru nu se mai întâmplă de pe vremea faraonilor și au acceptat asta, până la urmă.